

ЕВЛЕНИЕ 3.

БАБА КЕРА САМА.

Баба Кера (влиза кашляштицъ, разтрива очи и се прозява).

Какво ми се почу мене, съкашъ, че нѣкой ходѣше тука и гълчеше. (огледва се) Нѣма никой, Господи помилуй... (прозява се и се крѣсти) рѣкохъ да не е дошла царичката... (кашли) нѣмъ што се забави тя, срѣд-нощъ стана вече... (сѣда до лѣгло и се прозява) Сла-Боже! какво на опаку е станало у насъ въ тѣзи дни. Петъръ си утиде Богъ знае какъ, царятъ отъ тогава на насамъ сѣ умисленъ, велможитъ всѣки день шетатъ на горѣ на доло като попарени, Марийка... Е, де рѣчемъ, тя е млада и младоста си иска своето... (кашли) обича Иванка, безъ умъ е отъ него, и той отъ нея безъ умъ, а пѣкъ всѣки день мислене, всѣки день охкане, хе-ле отъ тая утрена на самъ... Само дъртакътъ, Исакъ, само той е веселъ и туку митка на самъ на татъкъ, туку разтрива и върти рѣцъ... Да схмъ на царятъ свързвамъ на шия му приштипнѣтата му дѣштеря, та ги хвъргамъ въ Янтра... Какво ги толкосъ глadyтъ и милватъ — не знамъ, (свива раменѣна) никакъ не ми стига умътъ (прозява се).

ЕВЛЕНИЕ 4.

БАБА КЕРА И МАРИЯ.

Мария (влиза умисленичка, но, штомъ вижда баба Кера, весело гъмъ нея).

Оште ли ме чакашъ, бабо?

Баба Кера (става).

Ами че какво да правѣж, пиле? Ти не си дохождашъ че...

Мария.

Наистина, азъ се позабавихъ у татка, но ти да бѣше да си лѣгнешъ.

Баба Кера.

Азъ бѣхъ утишла, но, рѣкохъ, да те почакамъ оште малко. И ти спий хемъ, чувашъ ли? Я се погледни на какво си заприличала? (утива си).